

סכנה באופן מיוחד, עבר לוורשה. רק בפרוס חנוכה תרפ"א, אחרי תבוסת הצבא הסובייטי, חזר לסוקולוב ומצא את בית מדרשו חרב והרוס למחצה.

מיד ניגש לרפא את מזבח ה' ההרוס והתחיל בפעם השלישית לקומם את הישיבה. הקהיל אליו בחורים צעירים אשר חשקה נפשם בתורה, כמעט כולם מבני סוקולוב, ורק מיעוטם מהסביבה הקרובה (להוציא צמד תלמידים בודד שבאו מוורשה), והתחיל לעסוק שוב בהרבצת תורה. הוא זצ"ל לא התיימש מן המצב וראה בו כעין ירידה לצורך עליה. ועד חג הפסח התקיימה הישיבה במסגרת מצומצמת בלבד, שתי כתות לא גדולות למדו מפי רמ"ם מנוסים, ולעתים קרובות שמעו לקח טוב גם מפי רבינו זצ"ל בכבודו ובעצמו. אולם לקראת הקיץ פירסם אדמו"ר זצ"ל בעתון "דער יוד" הכרזה פומבית על פתיחת שערי הישיבה "בית ישראל" מחדש, וההצלחה היתה למעלה מן המשווער. מאות תלמידים באו אז לסוקולוב מכל קצוי פולין, הרבה יותר ממה שהיה ביכולת הישיבה לקלוט, ורק אחרי סינון ומבחנים הוחלט את מי לקבל. מאז ואילך היתה ישיבת "בית ישראל" בשיא גדולתה: היתה זו ישיבה חסידית ראשונה, ואולי יחידה, בכל רחבי פולין, שריכוזה בין כתליה מאות בחורים מכל הסוגים, ובמשך שנות קיומה הוציאה מתוכה פירות הלולים.

אדמו"ר זצ"ל היה מעורה היטב בחיי הישיבה ורוחו חופפת עליה תמיד. הוא השתתף באופן פעיל הן בלימודים הן בחינוך ובטיפול האישי בתלמידים, היתה קבוצה של בחורים מה"קיבוץ" שלמד עמם בלילות שיעור קבוע בעיון. השיעור

התחיל בדרך כלל בשעה 7 בערב, כשהתפנה מטרדותיו בענייני החסידים והכלל, ונמשך עד השעה שתיים אחרי חצות. הלילות היו תמיד בשבילו הזמנים המשובחים ביותר, והיה מקיים בנפשו דברי רמב"ם בהלכות ת"ת (פרק שלישי) שכל הרוצה לזכות בכתר תורה יזהר בכל לילותיו ולא יאבד אפילו אחד מהם בשינה וכו' אלא בתלמוד תורה ודברי חכמה, ומרגלא בפומיה: מצינו בגמרא שתי דעות, האחת אומרת "לא איברי לילה אלא לגירסא", השניה אומרת "לא איברי לילה אלא לשינתא", ואני אומר אלו ואלו אומרים דבר אחד, כי כאשר בני הבית והמוני עם הולכים לישון, רק אז יכולני לישוב וללמוד במנוחה ובעמקות!.

בשנים המאוחרות לא היתה לו אפשרות לקיים את השיעור בקביעות בכל ימות השנה, ואעפ"כ ניצל כל עת מצוא – במיוחד שבועות מספר לפני כל חג ומועד – ללמוד עם התלמידים. בשיעור הכירו בו שמתענג על בחור שמגלה כשרונות בלימוד, היה אוהב שהתלמידים יחכימו את רבם, היה מדובב אותם ומשתדל לחשוף בהם כוחות חבויים ולהוציא אותם מההעלם אל הגילוי. היה לומד עמם בהעמקה יתירה, שקלא וטריא, ניתוחים והגדרות עד שמעמיד סוגיא על אמיתותה. דעתו לא היתה נוחה מתלמידים אשר מתוך יראת הכבוד הסכימו עמו בכל, ועודדם להתווכח עמו.

והדברים התארכו, לפעמים השתהה בענין אחד ימים רבים, במשך שבועיים עסק, למשל, בפרק "במה מדליקין" מתחילתו עד סוגיא ד"כבתה". תלמידיו מעידים כי עצם השיעור עם הרבי היה בו, מלבד התועלת המרובה, משום